

RESOLUCIÓ

Esports

DRET A L'ESPORT
CIUTAT EQUITATIVA

DRETS DE LA INFÀNCIA I L'ADOLESCÈNCIA
CIUTAT DIVERSA

ANTECEDENTS

Objecte de la queixa

En data 21 de juliol de 2025 la ciutadana va presentar una queixa davant aquesta Sindicatura en què expressava la seva disconformitat amb la normativa aplicable als centres esportius municipals i, en particular, al CEM Claror Sardenya. Segons exposava, la normativa estableix que els infants, a partir dels 7 anys, han d'utilitzar els vestidors que els corresponen d'acord amb el seu gènere, sense possibilitat de ser acompanyats per una persona adulta, fet que considera inadequat.

Considera que aquesta regulació no té en compte la diversitat familiar ni les necessitats específiques de les famílies monomarentals. Per aquest motiu, sol·licita una revisió del Reglament amb l'objectiu de garantir els drets dels infants i facilitar un accés inclusiu als equipaments públics.

Actuacions fetes

La Sindicatura va admetre la queixa a tràmit i en va iniciar l'anàlisi per determinar si s'havien respectat els [drets de la ciutadania](#) i els [principis de bona administració](#).

El dia 12 d'agost de 2025 la Sindicatura es va adreçar a l'[Institut Barcelona Esports](#) per tal de conèixer les intervencions fetes en relació amb la queixa presentada.

Resposta dels òrgans afectats

El dia 17 de desembre de 2025 aquesta Sindicatura va rebre la informació sol·licitada. L'escrit exposa la normativa que regula l'ús dels vestidors, així com les solucions que els centres esportius municipals ofereixen en situacions com la plantejada per la ciutadana.

CONSIDERACIONS

1. Retard de l'Institut Barcelona Esports a respondre la petició d'informació

L'Ajuntament ha trigat més de quatre mesos a facilitar a la Sindicatura de Greuges de Barcelona la informació que es va sol·licitar per resoldre la queixa. Aquest termini supera amb escreix el que pot considerar-se un temps raonable, d'acord amb els principis d'eficiència i bona administració amb què han de regir-se els serveis municipals. Així mateix, **incompleix el deure de col·laboració** establert per l'article 3.7 de la normativa reguladora de la institució de la Sindicatura de Greuges de Barcelona (aprovada per la Comissió de Govern en sessió del 19 de gener de 2005).

D'acord amb aquests fets, **es recorda a l'Institut Barcelona Esports l'obligació de col·laborar amb aquesta Sindicatura** per tal que pugui dur a terme adequadament la seva tasca de supervisió dels serveis municipals i alhora vetllar pels drets de la ciutadania, així com el fet que aquesta Sindicatura està legalment habilitada per fer públics els departaments o organismes que obstaculitzin l'exercici de les seves funcions en l'informe anual que presenta al Consell Municipal.

2. Ús dels vestidors segregats per gènere a partir dels 7 anys

2.1. Marc normatiu dels centres esportius municipals

Pel que fa al marc normatiu vigent, la normativa que regula l'ús de les instal·lacions dels centres esportius municipals (CEM) a Barcelona és el Reglament de les instal·lacions esportives de la ciutat de Barcelona, publicat al *Butlletí Oficial de la Província* el 8 de febrer de 1992. Aquest reglament no inclou cap disposició específica sobre la segregació per gènere en els vestidors i, en l'article 46.f, delega en les entitats gestores l'elaboració de les normes de funcionament de cada instal·lació.

D'altra banda, segons informa l'Institut Barcelona Esports (IBE), la regulació de l'ús dels vestidors als CEM es basa en una proposta de reglament que l'IBE facilita a cada centre perquè pugui adaptar-la a les seves particularitats. En aquest document, s'hi inclou el criteri que els infants, a partir dels 7 anys, han d'utilitzar vestidors segregats per gènere. L'IBE assenyala que aquest criteri s'aplica de manera homogènia a tots els CEM de la ciutat.

En conseqüència, [són les normes internes de cada centre les que fixen formalment aquesta edat](#), seguint la proposta orientativa de l'IBE. L'Institut justifica aquest criteri en el fet que a partir dels 7 anys es considera que els infants adquireixen més autonomia i consciència corporal, en línia amb les recomanacions habituals del sector esportiu, que busquen equilibrar la protecció de la privacitat amb la funcionalitat del servei.

2.2. La diversitat familiar als CEM

L'IBE manifesta el seu compromís d'adaptar la normativa interna a la diversitat familiar i de garantir l'accessibilitat universal. Per això, en els darrers anys ha impulsat la creació de vestidors familiars i, en els centres on això no és possible estructuralment, ha habilitat espais privats dins dels vestidors d'abonats per preservar la privacitat i millorar la comoditat de totes les persones usuàries.

El consistori informa que en alguns casos, i dins de les possibilitats de cada instal·lació, es pot facilitar un espai de vestidor alternatiu quan les famílies ho sol·liciten formalment. A més, en els equipaments de nova construcció ja es preveu [la incorporació de vestidors familiars per atendre](#) situacions com la plantejada, així com altres [necessitats vinculades a la diversitat familiar i funcional](#).

Actualment, dotze CEM disposen d'un o dos vestidors familiars, habitualment de dimensió reduïda, amb capacitat per a tres o quatre persones o per a una persona usuària de cadira de rodes amb acompanyant. La resta —26 centres— no tenen aquest tipus d'espai, però ofereixen opcions alternatives quan és viable, com ara l'ús del vestidor adaptat, vestidors de grup o altres espais habilitats. Només dos centres no poden oferir alternatives per limitacions estructurals.

Pel que fa al cas concret objecte de queixa, el CEM Claror ofereix la possibilitat d'utilitzar el vestidor adaptat, amb la condició que hi tenen preferència les persones amb mobilitat reduïda.

[Aquesta Sindicatura valora positivament els esforços de l'IBE per habilitar espais familiars o alternatives que permetin a les famílies acompanyar els infants als vestidors a partir dels 7 anys](#). Aquestes mesures mostren una voluntat d'atendre les necessitats de les famílies i de facilitar una utilització adequada dels espais.

2.3. L'interès superior dels infants i altres estàndards internacionals de drets humans

Cal analitzar aquest criteri d'edat a la llum dels estàndards internacionals de protecció de la infància, especialment els que estableix la Convenció sobre els drets de l'infant. El principi de **l'interès superior del menor** (article 3) exigeix determinar si la mesura adoptada garanteix el benestar, la seguretat i la protecció integral de l'infant. Igualment, l'article 19 obliga els poders públics a garantir uns **entorns segurs i supervisats i a evitar que els infants quedin exposats a situacions de risc físic o emocional**.

En espais especialment sensibles com els vestidors —on hi ha poca privacitat, nus parcials i possibles interaccions amb persones desconegudes—, la manca d'acompanyament adult pot generar situacions de vulnerabilitat que un infant de 7 anys pot no estar preparat per identificar ni gestionar adequadament.

Cal tenir en compte, també, el **principi d'autonomia progressiva** (article 5), segons el qual es recomana que el grau de supervisió que requereixin els infants no s'estableixi mitjançant una edat prefixada sinó en funció de la seva maduresa, del seu nivell d'autocura i de les seves necessitats específiques. En aquest marc, cal valorar que els 7 anys no constitueixen un llindar universal ni reconegut per cap normativa i que és habitual que a aquesta edat molts infants encara no disposin de l'autonomia necessària per utilitzar un vestidor sense acompanyament adult.

2.4. El marc normatiu català i estatal

La normativa catalana també és coherent amb aquest plantejament. En efecte, la Llei 14/2010 dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència fixa l'obligació de **garantir l'interès superior de l'infant** (article 5), la seva **protecció en situacions de risc** (article 8) i el **respecte al desenvolupament gradual de la seva autonomia** (article 6). La llei és clara a l'hora d'establir que per determinar l'interès superior de l'infant o l'adolescent se n'han d'atendre les necessitats i els drets i s'ha de tenir en compte la seva opinió, els seus anhels i aspiracions i també la seva individualitat dins el marc familiar i social.

En aquesta mateixa línia, l'article 48 la Llei orgànica 8/2021, de 4 de juny, de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència, estableix l'obligació de designar la figura del **delegat o delegada de protecció** en els centres esportius.

Aquesta figura ha de ser accessible per a les persones menors d'edat perquè hi puguin acudir per expressar inquietuds o situacions que els generin malestar i és la responsable de canalitzar i abordar possibles situacions de violència. Tot i l'obligació legal, no consten dades públiques sobre el grau de desplegament efectiu d'aquesta figura als

CEM de Barcelona, fet que dificulta saber fins a quin punt la xarxa esportiva municipal disposa d'un mecanisme estructurat de protecció infantil.

Tanmateix, la presència d'aquesta persona referent podria contribuir, de manera significativa, a reforçar la seguretat i la supervisió en aquests espais, així com a facilitar una gestió més flexible i adaptada del límit d'edat per accedir als vestidors, i així garantir que les decisions es prenguin atenent les necessitats concretes de cada infant i no un criteri uniforme i rígid.

2.5. Impacte de gènere i en les famílies monomarentals

És rellevant assenyalar que l'IBE reconeix que ha rebut queixes de famílies que, com en el cas que ens ocupa, afirmen que els infants no tenen prou autonomia per fer un ús segur i apropiat dels vestidors. Aquesta situació evidencia que el criteri d'edat establert no sempre respon a la realitat de les necessitats dels infants ni a la diversitat de ritmes maduratius.

A més, aquesta normativa pot tenir un **impacte especialment intens en les famílies monomarentals**, que són nombroses i sovint més exposades a situacions de dificultat logística en l'accés a les activitats esportives. Quan només hi ha una persona adulta —habitualment la mare— que es fa càrrec de l'acompanyament, la impossibilitat d'entrar al vestidor amb el fill o la filla pot suposar un obstacle real per practicar esport o accedir a programes de salut i de lleure. En aquests casos, la manca de flexibilitat pot comportar que les mares hagin d'assumir riscos no desitjats, renunciar a la seva activitat esportiva o deixar de garantir l'acompanyament necessari als infants en un entorn especialment sensible.

Aquesta situació és contrària a l'obligació de les administracions públiques de **no generar barreres discriminatòries indirectes** i de vetllar perquè totes les famílies, independentment de la seva composició, puguin accedir en igualtat de condicions als serveis municipals. Les famílies monomarentals ja acostumen a carregar amb més responsabilitats de cura i, per tant, establir un criteri rígid que no té en compte aquesta realitat pot incrementar la desigualtat en l'exercici de drets.

3. Conclusió: més flexibilitat de criteri i creació d'espais mixtos

En aquest context, i considerant la intimitat inherent als espais de vestidors, la presència d'una persona adulta de referència pot esdevenir un element essencial per garantir la seguretat, la privacitat i el benestar dels infants. L'establiment d'un llindar fix als 7 anys, sense tenir en compte la diversitat de ritmes maduratius, pot deixar alguns infants insuficientment protegits. Alhora, aquesta mesura pot generar situacions de discriminació indirecta que dificultin l'accés a la pràctica esportiva o a programes de salut i lleure per a determinades famílies.

A la llum d'aquests elements, aquesta Sindicatura considera que fixar els 7 anys com a límit per accedir als vestidors sense acompanyament adult no és justificable des de la perspectiva de gènere ni dels drets de la infància. En conseqüència, es recomana establir un llindar d'edat flexible que incorpori criteris de protecció, de diversitat madurativa i de diversitat familiar.

Així mateix, es considera que el desplegament efectiu de la figura del delegat o delegada de protecció pot reforçar la seguretat i la supervisió en aquests espais d'una manera significativa. La seva presència pot facilitar una gestió més adaptada del límit d'edat i garantir una aplicació més sensible i coherent amb les necessitats reals dels infants i de les seves famílies.

Finalment, es reconeixen i es valoren els esforços que l'IBE ha dut a terme per habilitar vestidors familiars o mixtos i se l'encoratja a continuar avançant en aquesta línia. L'existència d'espais no segregats per gènere dona una resposta adequada a les necessitats de les famílies monomarentals, així com a altres realitats vinculades a la diversitat familiar i d'identitat de gènere.

DECISIÓ

D'acord amb la Carta municipal de Barcelona, aquesta institució té com a missió defensar els drets i les llibertats de la ciutadania i, amb aquesta finalitat, pot supervisar l'activitat de l'Administració municipal.

Considerats els fets i les normes aplicables, conclou que, en aquest cas, **l'actuació de l'Institut Barcelona Esports pot millorar pel que fa a la supervisió i la qualitat de la normativa dels centres esportius municipals.**

Per tot el que s'ha exposat, aquesta Sindicatura resol:

- **Recomanar a l'Institut Barcelona Esports** que impulsi les actuacions necessàries per flexibilitzar l'edat establerta per a l'ús obligatori dels vestidors segregats per gènere als centres esportius municipals, amb l'objectiu de permetre que els infants puguin ser acompanyats per persones adultes de referència fins que assoleixin un nivell d'autonomia suficient.
- **Recomanar a l'Institut Barcelona Esports** que continuï treballant perquè tots els centres esportius municipals ofereixin vestidors mixtos per atendre les diversitats familiars i de gènere.
- **Recordar a l'Institut Barcelona Esports** l'obligació de col·laborar amb aquesta Sindicatura i de facilitar-li la informació que li sol·liciti dins del termini previst legalment per tal que pugui dur a terme adequadament la seva tasca de supervisió dels serveis municipals.

Aquesta resolució es comunicarà a la persona que va formular la queixa i a l'òrgan municipal competent. Per mitjà de l'informe anual d'aquesta Sindicatura, també se'n donarà compte al Plenari del Consell Municipal.

Aquesta resolució s'emmarca dins el compromís de l'Ajuntament de Barcelona amb els **objectius de desenvolupament sostenible (ODS)**, d'acord amb la mesura de govern sobre l'Estratègia d'impuls de l'Agenda 2030. Concretament, es relaciona amb l'objectiu "Salut i benestar".